

Meisjes zoals wij

Van dezelfde auteur:

De Darlings van New York

Dit was niet het plan

De vrouw van de bankier

Cristina Alger

Meisjes
zoals wij

Vertaald door
Gerda Baardman en Jan de Nijs

Nieuw Amsterdam

Voor mijn meisje. Voor alle meisjes.

Oorspronkelijke titel *Girls Like Us*. G.P. Putnam's Sons, imprint van Penguin
Random House LLC

© 2019 Bear One Holdings, LLC

© 2020 Nederlandse vertaling Gerda Baardman en Jan de Nijs / Nieuw
Aamsterdam

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Katy Riegel

Omslagbewerking Bart van der Tooren

Foto auteur © Deborah Feingold

NUR 332

ISBN 978 90 468 2574 7

www.nieuwamsterdam.nl

Zijn verlangen om een nieuw begin te bepalen in de keten van gebeurtenissen waarvan hij deel uitmaakte, stuitte immer op dezelfde moeilijkheid: het feit dat iedereen een vader heeft, dat niets zomaar uit zichzelf ontstaat of zijn eigen oorzaak is, dat alles door iets of iemand is verwekt en terugverwijst naar de diepste diepten van de oorsprong, naar de bodems en afgronden van de bron van het verleden.

Joseph und seine Brüder

– Thomas Mann

Op de laatste dinsdag van september strooien we de as van mijn vader uit voor de kust van Long Island.

We stapten met ons vieren met een koelbox Guinness en een urn in de vissersboot van Glenn Dorsey. We varen naar het oosten, naar Orient Point, waar pa en Dorsey op zaterdag altijd op witte tonijn en zeebaars gingen vissen. Op een rustig plekje in de Orient Shoal gaan we voor anker. Dorsey zegt een paar woorden over de loyaliteit van mijn vader aan zijn land, zijn gemeenschap, zijn vrienden, zijn familie. Hij vraagt of ik nog iets wil zeggen. Ik schud mijn hoofd. Ik zie dat de mannen denken dat ik bijna ga huilen. Maar ik heb gewoon niets te zeggen. Ik had mijn vader in geen jaren gezien. Ik ben niet verdrietig. Alleen verdoofd.

Als Dorsey uitgesproken is, buigen we ons hoofd en nemen een minuut stilte in acht. Ron Anastas, rechercheur bij de politie van Suffolk County, vecht tegen zijn tranen. Vince DaSilva, de eerste partner van mijn vader, slaat een kruis en mompelt binnensmonds iets over de Heilige Geest. Ze gaan alle drie elke zondag naar de mis in de St. Agneskerk in Yaphank. Vroeger althans. Wij ook. Afgezien van een paar trouwerijen ben ik sinds mijn vertrek van Long Island, tien jaar geleden, niet meer in een kerk geweest. Ik ben blij dat ik nu buiten ben. De lucht in de St. Agnes was altijd bedompt en verstikkend, zelfs als de zomerhitte voorbij was. Ik hoor nog het gezoem van de oeroude ventilator achterin. Ik voel weer de randjes van de verfrommelde papieren dollar voor de collecte in mijn zweterige hand. Een onplezierige herinnering.

Het is een kalme dag. Ze zeggen dat het gaat stormen, maar nu is het nog onbewolkt. Dorsey blijft langer stil dan nodig. Hij heeft zijn handen gevouwen en zijn lippen bewegen alsof hij bidt. De anderen worden onrustig. Vince schraapt zijn keel. Ron verplaatst zijn gewicht van de ene voet op de andere. Tijd om verder te gaan. Dorsey kijkt op en geeft me de urn. Ik maak hem open. De mannen kijken toe terwijl de as van mijn vader door de bries wordt meegevoerd.

Zo zou mijn vader het hebben gewild, denk ik. Kort en krachtig. Geen overbodige poespas. Hij is op het water, de enige plek waar hij ooit rust leek te vinden. In de kerk zat hij altijd als een schooljongetje te schuiven en te draaien. We zaten altijd achterin, zodat we vóór de communie konden wegglijpen. Pa beweerde dat hij niet tegen de smaak van mufte ouwel en slechte wijn kon. Zelfs toen wist ik al dat hij loog. Hij wilde gewoon niet biechten.

Na het uitstrooien geeft Dorsey iedereen een Guinness en we drinken 'op het te korte leven van Martin Daniel Flynn'. Mijn vader was net tweeënvijftig toen zijn motor op de Montauk Highway in een slip raakte. Het was twee uur 's nachts. Ik denk dat hij veel had gedronken, al durfde niemand dat hardop te zeggen. Oordelen had geen zin meer. Volgens Dorsey waren de banden versleten, was de weg nat en belemmerde de mist het zicht. Einde verhaal.

Bij deze mannen is Dorseys woord wet. Van de vier vrienden heeft hij het snelst carrière gemaakt. Hij werd als eerste rechercheur, waarna hij pa en Ron Anastas snel naar de afdeling Ernstige Delicten haalde. Toen hij tot hoofdinspecteur werd bevorderd zorgde hij ervoor dat Vince DaSilva inspecteur van het derde regionale district van Suffolk County werd. Onder dat district vielen een paar ruigere delen van het schiereiland: Bay Shore, Brentwood, Brightwaters, Islip. Daar waren ze alle vier als gewoon agent begonnen. En daar had mijn vader mijn moeder,

Marisol Reyes Flynn, leren kennen. Pa noemde het derde district altijd een oorlogsgebied. Dat was het voor hem ook.

Dorsey en mijn vader kenden elkaar al heel lang. De beide families wonen al drie generaties lang in Suffolk County. Daarvoor woonden ze in Schull, een dorpje aan de ruige zuidwestkust van Ierland. Ze zeiden vaak gekscherend dat ze waarschijnlijk in een grijs verleden uit dezelfde familie waren voortgekomen. Zo zagen ze er in elk geval wel uit. Allebei lang, met donker haar, groene ogen en een scherp, nieuwsgierig gezicht. Mijn vader liet zijn haar altijd millimeteren. Dorsey heeft in de loop der jaren een snor, bakkebaarden en een warrige krullenbol gehad. Maar als hij zijn haar kort draagt, zoals nu, zou je hem uit de verte voor mijn vader kunnen aanzien.

We gooien lijnen uit en de mannen vertellen verhalen over hun begintijd bij het derde regionale district. Als agent in burger gingen ze op sneakers en in een T-shirt van Led Zeppelin naar hun werk. Gouden tijden. Ze schoren zich niet. Als ze de vorige avond te veel hadden gedronken, gingen ze niet onder de douche. Ze rolden gewoon meteen uit bed hun ongemarkeerde dienstauto's in, op zoek naar rottigheid. Ze hoefden nooit lang te zoeken. In het derde district waren – en zijn – bendes alomtegenwoordig. Veel geweld, overal drugs. Suffolk County mag dan een rijke streek zijn, in het derde district leeft bijna de helft van de bevolking net boven de armoedegrens. Pa zei altijd dat er voor een agent geen betere leerschool bestond dan het derde regionale district. De meeste kopstukken van de politie van Suffolk County waren daar begonnen.

Dorsey merkt op dat pa de hardste politieman van het derde district was, de beste leermeester die een jong agentje zich kon wensen. De anderen knikken instemmend. Misschien is dat wel waar. Pa had een onwankelbaar, haast bijbels besef van goed en kwaad. Maar hij zat vol tegenstrijdigheden. Hij haatte drugs, maar marineerde zijn eigen lever onbekommerd in de whisky.

Hij betrapte dagelijks gokkers op heterdaad, maar organiseerde zelf elke maand een pokerbijeenkomst waar openbaar aanklagers en bekende rechters van over heel Long Island te gast waren. De misdadigers waar hij het diepst op neerkeek waren degenen die vrouwen en kinderen mishandelden, maar ik heb hem mijn moeder eens zo hard in haar gezicht zien slaan dat er een rode afdruk van zijn hand op haar huid achterbleef. Hij hield er zijn eigen regels op na. Ik leerde al vroeg dat je die beter niet in twijfel kon trekken. Althans niet hardop.

Zijn rechtvaardigheidsgevoel was van de ruwe soort. Als hij je een lesje leerde, vergat je dat niet snel. Dorseys lievelingsverhaal over mijn vader ging over de keer dat hij Anastas bij de forensisch anatoom op een brancard onder een laken had gelegd. Ze hadden daar een groentje, Rossi, vers van de politieacademie. Zijn vader was rechter en daarom vond Rossi zichzelf heel wat. Hij kwam in dure merkkleding naar zijn werk – Armani, Hugo Boss – en daar ergerde pa zich aan. Hij nam Rossi mee naar de snijzaal en liet hem het laken terugslaan. Anastas kwam krijsend overeind en Rossi piste in zijn broek van 600 dollar. Daarna kocht hij net als iedereen zijn kleren bij JCPenney.

Dat verhaal heeft Dorsey wel honderd keer verteld, maar nu vertelt hij het weer en wij lachen alsof we het voor het eerst horen. Het is fijn om aan mijn vader terug te denken als aan iemand die geestig was, want dat kon hij echt zijn. Soms was hij de hele avond stil en maakte dan ineens een perfecte, vernietigende opmerking. Dorsey en ik kijken elkaar glimlachend aan. Ik knik dankbaar. Zo wil ik vandaag aan pa terugdenken. Niet aan zijn driftbuien. Niet aan zijn somberheid. Niet aan het drankmisbruik waardoor hij op een stil, nat stuk weg in het holst van de nacht aan zijn einde was gekomen.

De zon staat nu laag boven de horizon. De lucht kleurt helder paarsblauw. Dorsey besluit dat het tijd wordt om terug te gaan. We hebben ons quotum aan zeebaars ruimschoots overschreden,

maar met drie politiemensen aan boord – en dan ook nog deze drie, die net als mijn vader op Long Island geboren en getogen zijn en er waarschijnlijk zullen sterven – zal niemand daar iets van zeggen. Deze mannen, vooral Dorsey, zijn zo'n beetje de plaatselijke helden van Hampton Bays.

Ze zijn behoorlijk in de olie. Ze praten hard en vallen vaak in herhaling; op het parkeerterrein omhelzen ze me stevig, niet één maar wel twee, drie keer. Ron Anastas vraagt of ik bij hem kom eten. Ik bedank, zeg dat ik moe ben en even alleen moet zijn om tot mezelf te komen. Hij lijkt opgelucht. Hij heeft een vrouw, Shelley, en drie kinderen. Hij zit niet te wachten op een neerslachtige achtentwintigjarige aan zijn tafel. DaSilva ligt in scheiding. Ik denk dat hij hierna rechtstreeks naar de kroeg rijdt.

Nog een paar grappen en Anastas en DaSilva strompelen elk een kant op. Ze rijden allebei weg in hun busje: auto's voor kinderzitjes, lacrossesticks en carpoolen. Dorsey wijst naar de zilverkleurige Harley-Davidson Sportster waarop ik hierheen ben gekomen. Pa's lievelingsmotor. Hij had hem jaren geleden goedkoop op de kop getikt en geleidelijk zelf gerestaureerd. Hij had vier motoren, althans vóór het ongeluk. Nu nog drie. Zijn 'kinderjes', noemde hij ze. Stuk voor stuk met zorg gerestaureerd en onderhouden; als een nest hongerige vogeltjes verslonden ze zijn vrije tijd.

'Mooi ding.' Dorsey slaat een arm om mijn schouders en geeft me een vaderlijk kneepje. Hij was met zijn schoolvriendinnetje getrouwd. Na een paar jaar huwelijk is ze bij een auto-ongeluk omgekomen. Ze hadden geen kinderen en hij is nooit hertrouwd. Mijn vader had hem als peetvader voor mij gevraagd en die taak vatte hij serieus op. Alle vier mijn grootouders zijn dood. Mijn ouders waren allebei enig kind, net als ikzelf. Ik bedenk ineens dat Dorsey de enige is die voor mij in de buurt van familie komt. Ik voel een steek van verdriet. Hadden we maar meer contact gehouden.

‘Ja,’ zeg ik, en ik leg mijn hoofd even tegen zijn arm. ‘Een mooie motor. Ik heb het motorrijden gemist.’

‘Heb je in Washington geen motor?’

‘Ik ben te veel weg om hem goed te kunnen onderhouden.’

‘Je moet voor elke nieuwe zaak de stad uit, hè.’

‘Ik kan goed inpakken. Ik leef al sinds de academie uit een koffer.’

‘Je vader was niet anders. Daarom hield hij waarschijnlijk ook zo van kamperen.’

‘Hij heeft me goed opgevoed.’ Ik zet een stap in de richting van de motor.

‘Weet je wel zeker dat je nu op dat zware ding moet gaan zitten? Ik kan je ook met de auto brengen.’

Ik wuif het aanbod weg. ‘Maak je geen zorgen.’

‘Misschien is de weg nat.’

‘Komt goed. Echt.’ Ik weet wat hij denkt. Hij is dronken en ik zit ook boven mijn promillage. Maar ik kan er goed tegen en in tegenstelling tot mijn vader weet ik wanneer ik moet stoppen. Ik drink nooit zoals hij, word nooit lam. Althans niet in het openbaar. Zoals veel FBI-agenten bewaar ik mijn serieuze dorst voor thuis.

‘Ik heb altijd al op deze motor willen rijden,’ zeg ik. Ik glimlach; ik wil het luchtig houden. ‘Ik moest er van pa in het weekend altijd aan werken, maar ik durfde nooit te vragen of ik hem mocht uitproberen.’ We lachen allebei.

‘Marty was gek op zijn motoren.’

‘Ja, nou. Bij een brand zou hij die het eerst hebben gered en pas daarna mij.’

‘Dat moet je niet zeggen.’ Dorsey schudt bestraffend zijn hoofd. ‘Je vader hield meer van je dan je denkt.’

‘Weet jij wat er met zijn motor is gebeurd? Die van het ongeluk?’ Dat wilde ik de hele tijd al vragen, maar ik wachtte op het juiste moment. Het lijkt zoiets futiels als je net je vader hebt

verloren. Maar het is wel een van de vele losse eindjes die ik moet afhechten voordat ik voorgoed uit Suffolk County wegga.

Dorsey fronst peinzend zijn wenkbrauwen. 'Die is naar de opslag gegaan. Daar zal hij nog wel staan. Ik kan wel voor je kijken.'

'Niet naar het forensisch lab?'

'Nee. Het was duidelijk een ongeluk. Ik heb het formulier zelf getekend. Ik had er niet aan gedacht dat jij misschien belangstelling had. Eigenlijk is het alleen nog schroot.' Hij beseft hoe het klinkt en trekt een grimas. 'Sorry. Ik bedoel alleen...'

'Ik weet wat je bedoelt. Het is oké. Moet ik hem uit de opslag halen?'

'Ik kan hem naar de schroothandel laten brengen als je wilt. Scheelt jou weer tijd.'

'Nee, hoeft niet. Ik wil het graag zelf doen.'

'Hij is nogal gemangeld. Ik weet niet of je dat wel wilt zien.'

'Ik kan het wel hebben, Glenn. Ik heb vaker gezien wat er bij een dodelijk ongeluk gebeurt.'

'Weet ik. Maar bij familie is het toch anders.' Hij kijkt weg. Zijn ogen zijn glazig van de tranen.

Ik knik peinzend. 'Ja, je hebt gelijk. Ik zal morgen de opslag bellen. Zit Cole Haines daar nog?'

'Ja. Hij regelt het wel. Ik kom morgen bij je langs.' Hij kijkt toe terwijl ik op de motor ga zitten. 'Heb je Howie Kidd nog gesproken?'

'Pa's notaris? Ja. Die komt morgen langs om de nalatenschap te bespreken. Goed dat je het vraagt. Ik was het helemaal vergeten.'

'Wil je dat ik erbij ben? Ik kan er wel bij komen zitten. Om met de papierwinkel te helpen.'

'Nee, nee. Dank je. Ik verwacht geen complicaties.'

'Oké. Bel maar als ik iets kan doen. Als het allemaal te veel wordt.'

‘Bedankt, Glenn. Voor alles.’ Hij salueert met twee vingers en loopt weg. Als ik de motor start draait hij zich om en schenkt me een laatste droevige glimlach.

‘Lieverd?’

‘Ja?’

‘Ik hou van je.’

‘Ik hou ook van jou,’ zeg ik schor. Het is lang geleden dat ik dat tegen iemand heb gezegd.

Ik rijd als eerste weg. Na al die uren op de boot voelt het fijn om weer in beweging te zijn. De koude lucht geeft me het gevoel dat ik leef. Ik tuf de Sunrise Highway af en de Ponquogue Bridge over naar het huis aan het eind van Dune Road.

Dat is nu mijn huis, al kan ik het moeilijk zo zien. Het zal ook niet lang van mij blijven, ik moet het verkopen. Ik kan me niet permitteren het te houden. En al kon dat wel, dan zou het nog weinig zin hebben. Ik heb in geen zes jaar vakantie gehad. Ik heb niets aan een oud huis op de South Fork van Long Island, in een streek waaraan ik evenveel slechte als goede herinneringen heb.

Mijn grootvader Darragh Flynn, die ik Pop noemde, heeft het in de jaren vijftig gebouwd, toen je van een politiesalaris nog een stukje grond met uitzicht op de baai kon kopen. Tegenwoordig kost zo’n uitzicht minstens een half miljoen. Het huis heeft ongeveer evenveel ruimte en comfort als een camper. Ik besef wel dat een aspirant-koper waarschijnlijk alleen interesse zal hebben in de grond waar het op staat. Het is een verweerde vierkante doos met vaal geworden grijze houten dakleien en goedkope schuifdeuren. Toch heeft het wel een zekere charme. Het heeft een veranda rondom met aan de noordkant uitzicht op Shinnecock Bay en aan alle andere kanten glooiend zaagras zo ver het oog reikt. Ik vind het een naar idee dat iemand dat stukje onge-repte natuur kapot zou bulldozeren om er een ordinaire villa met zwembad en tennisbaan neer te kwakken. Dat zou mijn vader ook hebben gevonden.

Ik ben hier nu iets meer dan een week, sinds Dorseys telefoon-
tje over pa. Ik heb nog niet besloten wanneer ik terugga. Voor
mijn werk hoef ik niet terug. Ik woon in een appartementje
zonder lift in Georgetown dat ik niet mis; het ruikt er permanent
naar curry van het Indiase restaurant op de begane grond en de
onbetrouwbare airco lekt plasjes water op de keukenvloer. Mijn
buren zijn blowende studenten die tot diep in de nacht techno
op hebben staan. Soms hoor ik ze ruziën of seksen en als ze
muziek aan hebben staan, trillen mijn muren met de bassen mee.
Ik overweeg weleens te gaan klagen, maar doe het nooit. Ik slaap
hoe dan ook niet veel. Als we elkaar op de gang tegenkomen,
knikken ze beleefd en lopen door. Ik weet zeker dat ze niets over
me weten, want ze zouden wel wat voorzichtiger met de wiet zijn
als ze wisten dat ik een wetshandhaver ben. Dat is hun schuld
niet. Ik ben vaak weken weg. Als ik thuis ben, loop ik op de
vreemdste tijden in en uit, ga 's morgens vroeg naar mijn werk
en kom vaak pas na middernacht terug. Ik heb geen huisdieren,
geen planten en geen relatie. Het grootste deel van mijn bezit-
tingen past in een plunjezak. Ik vraag me af hoelang het zou duren
voordat ze merkten dat ik weg was. Misschien wel nooit.

De enige die me hier in Suffolk County heeft gebeld is Sam
Lightman, het hoofd van de eenheid Gedragsanalyse en mijn baas
bij de FBI. Vorige maand heb ik iemand doodgeschoten. Hij
heette Anton Reznik. Hij werkte samen met Dimitri Novak, een
van de grootste Russische drugs- en vrouwenhandelaren in de
Verenigde Staten. Rezniks vrienden noemden hem de Slager, om
voor de hand liggende redenen. Niet iemand die ik zal missen.
Maar iemand doodschieten is nooit prettig en in dit geval was
het nog zwaarder dan anders. Om te beginnen werd ik tijdens de
schietpartij in mijn schouder geraakt. Feitelijk mag ik nog van
geluk spreken. Een paar centimeter naar rechts en de kogel had
mijn slagader geraakt, en dan was ik vrijwel zeker dood geweest.
Maar ik heb mijn politiepenning en mijn vuurwapen ingeruild

voor een paar hechtingen, betaald ziekteverlof en het kaartje van een door de FBI goedgekeurde, in PTSS gespecialiseerde therapeut. Inmiddels zeggen de artsen dat mijn schouder nu wel genezen moet zijn en dat is goeddeels ook zo. Af en toe doet hij nog wel pijn, vooral 's avonds, maar dat komt waarschijnlijk doordat ik nog geen tijd heb gehad voor fysiotherapie om de spieren onder de wond te laten herstellen. De FBI vindt dat mijn hoofd nu ook wel weer in orde zou moeten zijn. Dat is nog niet zo. Misschien is het wel nooit in orde geweest.

De dood van mijn vader heeft me wel wat respijt opgeleverd. 'Neem alle tijd die je nodig hebt,' zei Lightman toen ik het vertelde; we wisten allebei dat hij bedoelde: 'Zo weinig mogelijk.' Ik merk wel dat zijn geduld met mijn herstel opraaft. Hij wordt vast van hogerhand onder druk gezet om me weer in te zetten of me anders te ontslaan. Tegenwoordig denk ik weleens dat dat laatste het beste zou zijn.

Ik schenk een flink glas van pa's Macallan in en ga met mijn borrel en een dekentje op de veranda zitten. Ik drink langzaam, in mijn eentje, zoals ik denk dat hij de meeste avonden deed, totdat de laatste zonnestralen weg zijn en de sterren aan de hemel oplichten. Ik luister naar het gebulder van de zee en het vage gedreun van muziek uit een bar aan de overkant van de baai.

Het is afgelopen. Ik zal me hier nooit meer naartoe getrokken voelen, naar huis voor vakantie, verjaardagen of trouwpartijen van mensen die ik vroeger als vrienden beschouwde en aan wie ik nooit meer denk. Ik zal me niet verplicht voelen mijn vader te bellen en me niet schuldig voelen als ik dat nalaat. Ik kan zijn spullen verbranden, dit huis verkopen en nooit meer een voet in Suffolk County zetten. Voor het eerst in jaren hoef ik niets in te nemen om te slapen. Ik ga op de bank op de veranda liggen met mijn voeten op het sloophouten tafeltje. Ik doe mijn ogen dicht en laat me door het donker meevoeren.

Ik word wakker van een krijsende meeuw en doe mijn ogen open. Het is licht. Even weet ik niet waar ik ben. Ik schiet overeind en kijk om me heen. De vale houten veranda. De open ruimte daarachter. Ik was vergeten hoe prettig het is om onder de wolken te ontwaken.

Er hangt een kilte in de lucht die er een paar dagen geleden nog niet was. Ik ruik zout en veen en voor het eerst ook iets anders: houtvuur. Er komt rook uit de schoorsteen van een van de huizen in de omgeving. Ik sta op en kijk naar de opstijgende pluimen die vervliegen in de leigrijze lucht.

De herfst dient zich aan. Mijn lievelingsseizoen op Long Island. De kleuren verschieten van felgroen en -blauw naar zachtere bruin- en grijstinten. Zonlicht bespikkelt het moeras. Vlak voor de veranda staat een sneeuwwitte zilverreiger stokstijf in een zee van sumak en vingergras. Bliksemsnel steekt de vogel zijn snavel in het water en slokt een killivisje op. Daarna verandert hij weer in een standbeeld, loerend op zijn volgende slachtoffer. Als kind kon ik urenlang naar de zilverreigers kijken. Ik bewonderde hun zuiver witte veren en sierlijke lange halzen. Ze zagen eruit als ballerina's. Pop vertelde me dat ze ooit bijna waren uitgestorven omdat hun veren gebruikt werden om vrouwenhoeden mee te versieren. Dat vond ik verschrikkelijk om te horen.

Zilverreigers zijn zelf ook koelbloedige moordenaars. Ze spreiden hun vleugels uit, steken hun snavel tussen hun veren en lokken zo kleine visjes die in hun schaduw bescherming zoeken tegen de zon. Soms zie je er eentje op een ritmische, hypnotische

manier met zijn rietstengeldunne poten in het water roeren. Het lijkt alsof hij danst. Maar hij woelt de bodem los op zoek naar prooi. Zodra er iets beweegt, slaat hij toe. Toen ik dat eenmaal wist voelde ik me een stuk beter. Wij doden hen. Zij, op hun beurt, doden visjes.

Binnenkort zal het water hier te koud zijn. De reigers zullen net als de plevieren en de meeuwen naar zuidelijker streken moeten om te overleven. Van de ene op de andere dag is het zover. Je wordt wakker en ze zijn verdwenen. Als kind was dat voor mij altijd een dag van rouw. De trek markeerde het einde van het buitenseizoen en het begin van een lange winter waarin ik samen met pa in huis opgesloten zou zitten. De winter op Long Island is lang en donker. De meeste mensen die 's winters op Long Island blijven, drinken meer in die zware maanden. Mijn vader was daar geen uitzondering op. Ik vraag me af of ik hier nog ben als de vogels dit jaar aan hun trek beginnen, of dat ik dan ook naar het zuiden ben vertrokken. Waarschijnlijk kan ik me ook maar beter voorbereiden op mijn vertrek. De kou in de lucht is een duidelijke wenk.

Ik open de schuifdeur en ga naar binnen. In de badkamer draai ik de kraan open en gooi koud water in mijn gezicht. Ik laat een glas tot aan de rand toe vollopen en drink het leeg in een poging het effect van de whisky die ik de vorige avond op mijn nuchtere maag heb gedronken teniet te doen. Ik staar naar mijn spiegelbeeld. Ik ben afgevallen. Mijn jukbeenderen steken uit. De kringen onder mijn lichtbruine ogen lijken nog donkerder geworden. Ik heb al een tijd niet meer voor mezelf gekookt. Ik weet niet eens wanneer ik voor het laatst heb gedoucht. Dat is een heel gedoe met mijn schouder. Ik word snel moe, zelfs mijn haren wassen is al een inspanning. Het verband wordt nat en moet dan verwisseld worden en dat kost me de laatste tijd gewoon te veel moeite. Niet dat ik me om mijn sociale leven bekommer, maar toch schrik ik van mijn verschijning. Ik zorg niet goed voor mezelf. Dat is duidelijk.

Ik draai de douchekraan open. Ik moet mezelf opkalefateren voordat Howard Kidd vanmiddag voor de deur staat. Er moeten formulieren worden ondertekend, bankrekeningen worden opgezegd, een huis verkocht en rekeningen betaald. Mijn kleren vallen op de vloertegels. De leidingen rommelen en dan sputtert er whiskykleurig water uit de douche. Roest. De leidingen moeten vervangen worden. Net als het dak, de veranda en de gebutste hordeuren. Bij de laatste orkaan is een van de ramen eruit gewaaid en er is nooit meer een nieuwe ruit in gezet. Mijn vader timmerde altijd planken voor de ramen als het orkaanseizoen op komst was. De kozijnen zitten vol spijkergaten en beschadigingen. Elke makelaar zal zeggen dat ik die moet overschilderen als ik klaar ben om het huis te verkopen. Maar ik ben eraan gehecht. Als kind ging ik er met mijn vingers langs en bevoelde elke hobbel en klinknagel. Het zijn de littekens van de gevechten die dit huis heeft geleverd en gewonnen.

Eigenlijk moet het hele huis vervangen worden. Dat weet ik best. Misschien heeft het geen zin om de muren te schilderen en nieuwe horren op te hangen als de nieuwe eigenaar het waarschijnlijk toch tegen de grond gooit. Misschien hoef ik de boel alleen maar op te ruimen zodat het er toonbaar uitziet. Persoonlijke spulletjes opbergen. De jachttrofeeën van mijn vader weghalen: de hertenkop met zijn glinsterende dode ogen, de zeilvis met zijn speervormige bek die boven de voordeur hangt. Ik moet ervoor zorgen dat de airco niet lekt en iets doen aan dat vreemde ratelende geluid van de koelkast. De klerenkast van mijn vader leegruimen. De deur van zijn werkkamer zit op slot. De wapenkast ook. De wapens moeten weg. Net als zijn tandenborstel, die met zijn wijduitstaande haren over de rand van de wasbak hangt. De as van mijn moeder staat waarschijnlijk nog steeds achter in de kast in zijn werkkamer, in de urn met de koperen hals die dof is uitgeslagen omdat er al jarenlang niemand naar heeft omgekeken. Ik weet niet zeker of die urn er

nog staat, maar ik vermoed van wel. Ik heb nog niet durven kijken.

Ik wil zijn motor uit de opslag halen. Als hij nog te repareren is wil ik hem houden. Zo niet, dan wil ik hem zelf naar de schroot-handel brengen. Het voelt als iets wat ik zelf moet doen, niet als iets wat ik aan Cole Haines kan overlaten. De motor verdient net als mijn vader een waardig afscheid.

Er ligt nog zo veel administratie te wachten. Ik word al moe bij de gedachte. Ik heb het genegeerd in de hoop dat het vanzelf verdwijnt, net als de mist die 's morgens om het huis hangt. Maar dat doet het natuurlijk niet. De enige die er iets aan kan doen ben ik. De waterstraal begint helderder te worden. Ik ga eronder staan. Het is koud, maar dat is goed. De kou maakt me wakker en veegt de spinnenwebben uit de afvoerpijpen in mijn hoofd. Mijn vader is altijd zuinig geweest met water. Omdat hij in wezen een echte militair was, geloofde hij in koude douches. Als tiener vervloekte ik hem omdat ik me met ijskoud water moest wassen. Zelf stond hij nooit langer dan twee, hooguit drie minuten onder de douche. Het was altijd alsof hij zichzelf strafte, alsof hij boete deed voor de zonden die hij de avond daarvoor had begaan. Korte, harde, koude douches. Hij begreep niet dat een pubermeisje langer nodig had om haar haren te wassen en te verzorgen en haar benen te scheren. Of misschien begreep hij dat wel, maar wilde hij mij ook straffen. Toen ik vijftien was knipte ik mijn haar af. Gewoon met de keukenschaar. Mijn vader juichte het toe. Hij was een voorstander van functionaliteit. Hij vond haardrogers en krultangen maar onzin, vooral voor een meisje dat aan sport deed en zich niet erg om haar uiterlijk bekommerde. Hij had wel een punt. Sindsdien heb ik het altijd kort gedragen.

Ik stap onder de douche vandaan en droog me af. Met het laatste verband uit de doos onder de wasbak zwachtel ik mijn schouder in. Ik trek mijn spijkerbroek aan en zo'n shirt met gaten voor je duimen in de manchetten, zodat de mouwen niet om-